

Nederlandsch Boschbouw-Tijdschrift

Orgaan van de
Nederlandsche Boschbouwvereniging

Oprichter Dr. J. R. Beversluis

8e Jaargang

No. 5

Mei 1935

Oorspronkelijke Bijdragen

NOGMAALS: BOSCH EN WILD

door

J. J. M. JANSEN.

De in de vorige aflevering opgenomen artikelen van de H.H. Boodt en Brantsma nopen mij tot een wederwoord, hetwelk ik bedoel als een poging om verhelderend te werken en om misverstanden uit den weg te ruimen.

Ik waardeer de poging van den heer Boodt om het aan elken boschbouwer duidelijk te maken, dat bosch en wild bij elkaar behooren; dat een bosch zonder wild biologisch en aesthetisch een onding is, gelijk Van Schermbeek dat op zijn wijze zoo krachtig heeft uitgedrukt.

De bedoeling van mijn artikel was er op te wijzen dat, hoewel er, zooals de heer Boodt constateert, een wijde kloof bestaat tusschen boschbouwer en jager, deze niet bestaat tusschen boschbouwer en wild, aangezien de boschbouwer het bosch meer en meer als een levensgemeenschap gaat beschouwen waarin het wild een rol vervult en dus thuis hoort.

Geenszins was het mijne bedoeling de jager, in de gestalte zooals die door den heer Boodt in zijn nadere uiteenzetting van diens taak en zooals die door den heer Brantsma naar voren wordt gebracht, onrecht aan te doen. Beide heeren geven juist weer wat de taak van den jager moet zijn en waar ik het geheel mee eens ben. Ik trok echter van leer tegen het z.g. *jachtvermaak*, een woord en begrip dat de heer Brantsma liever niet gebruikt en verfoeit, doch dat toch wel door deskundigen wordt gebezigd, o.a. ook door den heer Boodt.

Juist de degeneratie van Jacht tot Jachtvermaak, die naar mijn meening vaak voorkomt, is oorzaak dat er een kloof tusschen den boschbouwer en den jager bestaat, waarvan het wild de dupe wordt.

Ik blijf bij mijn meening dat, als het wild in het bosch wordt verzorgd en in stand gehouden om de rol die het in het biologisch evenwicht vervult, dus om zich zelfs wil en niet om

de belangen van de jacht, er moeilijk sprake kan zijn van een noemenswaardige beteekenis van die jacht.

Toevallig kreeg ik voor eenige weken een artikel onder oogen van de hand van den Oberforstmeister Ir. R. R. P u t s c h e r, afgedrukt in het Tharandter Forstl. Jahrbuch, 9 Heft 1934, getiteld: „Forstwirtschaft und Jagd in Sachs. Staatsforsten seit 1800.“

Dit artikel geeft antwoord op de vragen die de heer B r a n t s m a mij stelt, welk antwoord ik uit eigen ervaring niet zou kunnen geven. Aan dit artikel ontleen ik het volgende:

Door het Sachsische boschwezen gaat een zucht naar omwenteling, n.l. om van het zuivere fijnsparbosch tot het gemengde bosch te komen. Ernstig wordt getwijfeld of dit mogelijk is bij den abnormaal hoogen grofwildstand. Het hegen van „Wald en Wild“ is blijkbaar hier ontaard in een tot de spits gedreven jachtvermaak. Per 10.000 ha zijn 645 stuks grofwild aanwezig. Desondanks bedroeg de jachtopbrengst voor den Sachs. Staat in 1928 over 175000 ha slechts 132000 Mark, waarvan 56000 Mark onkosten afgaan, dus een netto opbrengst overblijft van 76000 Mark. P u t s c h e r meldt echter dat vele uitgaven, die ten laste van de jacht moeten worden gebracht, op andere posten worden verantwoord, o.a. de zeer belangrijke post voor afrasteringen van 75000 Mark, terwijl hij ook nog op het debet der jacht wenscht geplaatst te zien de mislukkingen van verjongingen, die tot $\frac{1}{4}$ deel op rekening van de jachttoestanden moeten worden gebracht, zijnde een onnutte uitgaaf van 83000 Mark.

Het geschververheid per hoofd der volk is 42 kg; dat van wild op enkele tienden kg. Financieel noch materieel schijnt de jacht dus een goed figuur te slaan. Groot is de schade aan het bosch, vooral ook door dat op de bijvoeding sterk is bezuinigd, waarvoor ten tijde van Koninkrijk nog 3 Mark per ha werd uitgegeven.

P u t s c h e r releveert de uitspraak van den Führer „Gemeinnutz geht vor Eigennutz“ en de taak van den boschbouwer is „Nutzholzerziehung verschiedener Holzarten in bester Beschaffenheit“, waartegenover hij stelt de erfenis van een 60-jarige periode van hoogen wildstand, zijnde 100.000 ha zuiver fijnsparbosch waarvan de helft der stammen door het wild beschadigd en dus belangrijk in waarde gedaald is.

Ik erken gaarne dat de waardeering voor de jacht bij onze Oostelijke naburen grooter is dan in ons land. Uit bovenstaand artikel blijkt evenwel, dat ook daar plaatselijk groote misstanden heerschen die een kloof tusschen boschbouwer en jager scheppen. Dat het wild hier niet de dupe van is geworden, doch het bosch, doet vermoeden, dat die grootere waardeering daarvan de schuld draagt.